

11. TANULMÁNY

AZ ARMAGEDDONI CSATA

A KÖZELEDŐ NYOMORÚSÁGOT KÜLÖNBÖZŐKÉPPEN JELKÉPEZTÉK A PRÓFÉTÁK – ELŐKÉPE VOLT AZ IZRAEL KR.U. 70.-BEN TÖRTÉNT BUKÁSA ÉS A FRANCIA FORRADALOM – ENNEK ÁLTALÁNOS VONÁSA ÉS ELTERJEDÉSE – AZ ÚR NAGY HADSEREGE – „MEGHARAGUDTAK A POGÁNYOK” – „JÁKOB SZORONGATTATÁSÁNAK IDEJE” – AZ Ő MEGSZABADÍTÁSA – GÓG ÉS MAGÓG ZŰRZAVARA

„Mert íme, a város ellen, mely az én nevemről neveztetik [„Babilonra” – a „kereszténységre”] az ellen veszedelmet indítok; ..., mert én fegyvert hozok a földnek minden lakosára, azt mondja a Seregeknek Ura. ... Az Úr a magasságból harsog és az Ő szent lakhelyéből dörög, harsogva harsog az Ő [névleges] házára [a kereszténységre], riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen.

Elhat e harsogás a földnek végére, **mert pere van az Úrnak a pogányokkal, Ő minden testnek ítélőbírája:** hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr.

Így szól a Seregeknek Ura: Íme, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől. És azon a napon levágattatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sírattatnak meg és össze sem hordatnak és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj.”

– Jeremiás 25: 29-38.

Oly összetett és különleges lesz a Harag Napjának ütközete, hogy egy jelkép sem tudná azt leírni. Ennek megfelelően a Szentírás sok erőteljes jelképet használ, mint például: ütközet, földrengés, tűz, vihar, szélvész és özönvíz.

Ez a „**Mindenható Isten ama nagy napjának viadala**”, amikor Ő összegyűjti a nemzeteket és a királyságokat és kitölti rájuk az Ő bosszúságát, haragjának egész hevét”; „mert a Seregek Ura harci sereget számlál.” – Jelenések 16: 14; Sofóniás 3: 8; Ézsaiás 13: 4.

Ez egy „**nagy földrengés**, amelyen nem volt, amióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy”, amely megrázza „nem csak a földet, hanem az eget is”. – Jelenések 16: 18; Zsidók. 12: 26.

Ez a Jehova „gerjedezésének */félő gondosságának – K.J./* tüze”, mely „megemésztí az egész földet”. Úgy a jelenlegi ég (a kereszténység egyházi hatalmai), mint a jelenlegi föld (az egyház és az állam befolyása alatt álló társadalmi szervezet) fenn vannak tartva ezen ítéletnap tűzének. „Az eget nagy robajjal elmúlnak és a [jelenlegi egyháziasság */klerikalizmus/*] elemei a hőségtől elolvadnak a föld [társadalom] pedig és a rajta lévő *dolgok* elégnék... Az eget tűzbe borulva elolvadnak.” Minden kevélyt és minden gonosztevőt letarolnak és megégeti őket ez a tűz, nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat. – Sofóniás 3: 8; 2 Péter. 3: 10, 12; Malakiás 4: 1.

„**Szélvészben és viharban van az Úrnak útja...** Ki állhat meg haragja előtt és ki bírhatná ki búsulásának tüzeit?” – Náhum 1: 3, 6, 7

„Íme, egy erős és hatalmas jó az Úrtól, mint **jégfergeteg, veszedelmes szélvész**, mint **özönlő erős vizeknek áradása** és földhöz veri kezével” a kevélység „koronáját”. „Megfeddi a tengert és kiapasztja azt és minden folyamat kiszáraszt... A hegyek reszketnek előtte és a halmok szétmállanak, és tekintetétől */ang.: jelenlététől/* megrendül */ang.: megég/* a föld [a dolgok jelenlegi teljes rendjének jelképe], és a világ és minden ami rajta él... De gáttörő árvízként pusztít annak helyén és gyűlölőit a sötétség üldözi.” – Ézsaiás 28: 2; Náhum 1: 4, 5, 8.

Az a tény, hogy ez nem szószerinti özönvíz és tűz, mely megsemmisítené a Földgolyót és annak lakosait, abból a

(jelképes) megállapításból is nyilvánvaló, hogy amikor a dolgok jelenlegi rendje megsemmisül, egy új rend követi majd – „az új egek [egyháziasság, Istennek megdicsőített Egyháza] és egy új föld [az emberi társadalom, melyet önzés helyett a szeretet alapjára épít az Isten Királysága]”. A dolgok ezen új rendjére vonatkozóan, mely azután *lesz felállítva*, miután Isten megtorló haragjának tüze felégeti a jelenlegi gonoszságokat, a prófétája által a következőket mondja: **„Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává [az igazság szerint], hogy segítségül hívják az Úr nevét és egyakarattal szolgálják Őt.”** – Sofóniás 3: 9

A FENYEGETŐ KATASZTRÓFA KÉT FIGYELEMREMÉLTÓ ELŐKÉPE

Viszont abból, hogy ezek a leírások nem szó szerint, hanem jelképként értelmezendők, senki se következtessen arra, hogy ezek csak a szavak háborúját-, egy rettegést-, vagy csak az emberi szenvedélyek egy közönséges viharát mutatnák be. Mert annak ellenére, hogy ebben fegyverek mellett a vitákra, indulatos szavakra, meg szóváltásokra is sor kerül, és *léteznek* – főképpen az elején, mégsem csak ennyiből fog állni. Minden prófécia részletei arra utalnak, hogy befejezése előtt a legvéresebb összecsapás lesz – egy ádáz és félelmetes vihar. Már megfigyeltük*, a testi Izraelre a Zsidó korszak végén szakadt nagy csapásnak előkép-jellegét; és most, annak párhuzamos időszakába – az Evangéliumi korszak aratásába – érvén látjuk, hogy minden jel arra utal, hogy a kereszténységre egy hasonló-, de sokkal nagyobb csapás várható, mely az *Izraelének* ellenképe. Míg az az ítélet, mely Judeát és Jeruzsálemet sújtotta szerfelett rettenetes volt, viszonylag csak kis léptékben *történt* a kereszténység nagy nyomorúságához képest, mely most gyorsan közeledik és behálózza az egész világot.

*

3. fejezetben és a II. kötet 7. fejezetében

A római hadsereg és a hagyományos hadviselés csak egy kis részét képezték annak a nyomorúságnak, amellyel a Zsidó korszak lezáródott, melyet a történelem a legrettenetesebbként tart számon, és amit borzalmában csak a Francia Forradalom közelít meg. Főképpen a nemzet széthullásából – a törvénynek és a rendnek felforgatásából – az anarchiából keletkezett. Az önzés szemmel láthatólag felülkerekedett, és minden embert a felebarátja ellen mozgósított – éppen úgy, ahogy a kereszténységre eljövendő nagy nyomorúságról is megjövendőltetett (melynek közepette a nagy szellemi templom, Isten választott Egyháza, kiteljesedik és megdicsőíttetik). „Mert e napok előtt nem volt az embernek bére, és a baromnak sem volt bére, sem a bejövőknek, sem a kimenőknek nem volt békessége a háborúság miatt, mert minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja ellen.” (Zakariás 8: 9-11)

Az idők nem változtak meg annyira, hogy napjainkban egy ilyen szerencsétlenség akár lehetetlen, akár valószínűtlen legyen; ez oly nyilvánvaló, hogy nem követel bizonyítékot. De ha valaki hajlana arra, hogy kételkedjen ebben, emlékeztessük arra a nagy Forradalomra, amely csak kevéssel több, mint egy évszázada a társadalom végromlásának szélére sodorta Franciaországot és a világ békéjét fenyegette.

Némelyeknek téves fogalma van arról, hogy a világ kinőtt a korai idők barbárságából, képzelt biztonságban nyugodnak, és úgy vélekednek, hogy azok a szerencsétlenségek, melyek a múltban megtörténtek, nem fordulhatnak elő ismét a világban. De a tény az, hogy a huszadik századunk kifinomultsága egy nagyon vékony máz, mely könnyen lepattogzik; az egészséges elbírálás és éppen a jelenkor történelmének, meg az emberiség jelenlegi lázas érvelésének ismerete elegendő arra, hogy biztosítson a múlt megismétlődésének lehetősége felől még a biztos prófétai beszéd nélkül is, mely egy olyan nyomorúságos időt jövendöl, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni.

A Jelenések könyvének jelképes nyelve szerint a Francia Forradalom valóban egy „nagy földrengés” volt – olyan társadalmi rázkódás, melyben az egész „kereszténység” megremegett, míg elmúlt. Annak az egy nemzet haragjának rettenetes és váratlan kitörése, mindössze egy évszázada, bizonyos fogalmat nyújthat annak a közelgő viharak tombolásáról, amiben a dühödt nemzetek haragja szétszaggatja a törvény és a rend kötelékeit, és az egyetemes világméretű anarchia uralmát fogja eredményezni. Megjegyzendő az is, hogy az a szerencsétlenség éppen a kereszténység szívében következett be, egy olyan nemzetben, mely a világ egyik leginkább keresztény nemzetének volt tartva, egy olyan nemzetben, mely ezer éven át a pápaság fő támogatója volt. Egy nemzet, melyet megmérgezett a Babilon hamis tanainak bora az egyházban és az államban, és amelyet sokáig megköltözött a papi hatalom és a babona, kiokádta annak szennyeződését, és kimerítette örült dühe erejét. Valójában úgy tűnik, hogy a Francia Forradalomra utal Urunk a Jánosnak Pátmoszon *adott* Kinyilatkoztatásában, mint a most közelgő nagy válság egy bevezetőjére és bemutatására.

Észre lehet venni azt is, hogy ugyanazok az okok, melyek előidézték azt a nagy szerencsétlenséget, most is közreműködnek, hogy egy hasonló, de sokkal kiterjedtebb forradalomhoz vezessenek, egy olyan forradalomhoz, mely világméretű lesz. Annak a rettenetes megrázkódtatásnak okait röviden összegzi a történész*:

„A Francia Forradalom közvetlen és leghatékonyabb oka a népnek kétségbeejtő helyzete, és a kormány pénzügyi zavarai, amit azok az óriási hadikiadások okoztak, amelyekkel Franciaország az Amerikai gyarmatok függetlenné válását támogatta. A királyi udvar kicsapongása, a papság széthúzása, az általános értesültség haladása, az amerikai küzdelem által kiváltott forradalmi eszmék elterjedése, és az a rég bevezetett

*

Napóleon hadjáratai, 12. oldal

elnyomás, melynek a néptömegek alá voltak vetve, mind ehhez a hatáshoz vezettek... Az elnyomástól kimerülve, a folytonosan jelenlévő, sértő zsarnokság miatt ingerülten, és haragra gerjedve igazságtalanságaiktól, jogaik **ismeretére** oktatva, a francia népben felébredt az általános panasz és ellenszenv szelleme. A 'Szabadság!'- kiáltás a fővárostól a határokig zengett, és az Alpoktól a Pireneusokig, a Földközi tenger partjától az Atlanti óceánig visszhangzott. A romlott államokban minden váratlan és erőszakos változás esetén a robbanás olyan bajokkal és kegyetlenségekkel jár, melyek mellett a letűnt zsarnokság bűnei és nyomora eltörpülnek.”

Egy másik történész* a következőket mondta:

„A Francia Forradalomhoz vezető legfőbb ok a kiváltságos osztályok – a király, a nemesség és a papság – iránti ellenséges érzület volt, annak az elnyomásnak és tehernek következtében, melyeket a törvény és a szokásjog kényszerített alattvalóikra.

Föld – Franciaország területeinek majdnem kétharmada volt a nemesség és a papság kezében; nagyrészüket rosszul művelték meg a hanyag tulajdonosaik. A nemesek inkább a párizsi szabados életet kedvelték mintsem azt, hogy a birtokaikon tartózkodjanak. Sok, kis földbirtokos volt, viszont egyénileg igen kis földdel rendelkeztek ahhoz, hogy ez létfenntartást biztosítson nekik. A paraszttal való bánásmód gyakran olyan volt, hogy amikor uruk kastélyának tornyára néztek, a legszívesebben felgyújtották volna azt, tartozásaiknak [jelzálogi terheiknek] minden feljegyzésével *együtt*. A papság hatalmas területeket foglalt, hűbéri uralmat gyakorolt a paraszton ezrei fölött, és óriási bevételük volt a papi dézsmákból, meg egyéb forrásokból. Egyes vidékeken a dolgok jobban álltak, mint másokon, viszont általában a gazdagoké volt az *élet* élvezete, a szegényeké, pedig, *annak* terhe.

*

Prof. Fisher, Yale Egyetem: Világtörténelem, 497. oldal

Monopóliumok – Habár az iparágakat és kereskedelmet bátorították, ugyanakkor az ipartestületek *zárt* szervezetei megbéklyózták ezeket az egyeduralmukkal.

Romlott kormány – Önkényes és romlott közigazgatás volt.

Királyság iránti tisztelet hiánya – A trón iránti tisztelet eltűnt.

Sikertelen reform-próbálkozás – A nagy háborúk után az uralkodóktól származó, politikai és társadalmi megújításra irányuló törekvések Franciaországban és más országokban, nyugtalanságot keltettek anélkül, hogy elérték volna céljukat, a társadalom újjászervezését.

Politikai számítások – A gondolkodási áramlatok a forradalmi eszmék irányába haladtak. Merészen megkérdőjelezték a vallásba helyezett hagyományos hitet. A politikai vizsgálódások elterjedtek. Montesquieu felhívta a figyelmet az angol alkotmány által biztosított szabadságra. Voltaire hosszasan fejtegette az emberi jogokat. Rousseau terjengősen írt a többség uralkodói jogairól.

Amerika példája – Ezekhez a hatóerőkhöz tegyük hozzá az Amerikai Forradalom és a Függetlenségi Nyilatkozat hatását, amely magába foglalja az emberi jogok kihirdetését, valamint a nép beleegyezésével és szerződésével megalapított kormányt.”

A Francia Forradalom szörnyűségeiben tetőző, fő okokban erős hasonlóságot látunk a mai állapotokhoz, melyek gyorsan és biztosan az előre jelzett, egész világra kiterjedő, azonos eredményekhez vezetnek. Figyeljük meg a kiváltságos osztályok (a királyságok és az arisztokrácia) és a munkás osztályok között növekvő ellenszenvet, a nép jogai és hibái fölötti vitát, ezen kívül úgy a civil, mint az egyházi hatalom iránti tisztelet hanyatlását. Továbbá vegyük számba a népi gondolkodásban és kifejezésekben *megnyilvánuló* forradalmi áramlatot – a néptömegekben az uralkodó hatalommal és a kormányintézményekkel szembeni növekvő elégedetlenséget. És ha az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat, amely magába foglalja az emberi jogok kihirdetését, valamint a nép

beleegyezésével és szerződésével megalapított kormányt, felkeltette a francia népben a szabadság és függetlenség iránti vágyat, akkor nem meglepő, hogy ennek a népi kormányzatnak egy évszázados sikeres tapasztalatai és az a szabadság, meg jólét mértéke, melyet itt élveznek hatással volt az Európa népeire. A folyton tartó emigrációs áradat, amely más országokból ebbe az országba tart, egy másik bizonyítéka annak a benyomásnak, amit ez a tapasztalat a többi nemzetre tett.

Mégis a szabadság és a bőség, melyet itt élveznek, messze van attól, ami kielégítené az itt élő népet. Ők még jobb állapotok után vágyakoznak, és azokat az eszközöket keresik, melyekkel elérhetik ezt. Sehol a kereszténységben nem érvényesül olyan határozottan és merészen, mint itt. Minden ember **készen áll** arra, hogy a valós-, vagy képzelt jogait követelje. A gondolkodás itteni irányvonala, mint máshol is a forradalmi áramlat és ez naponta csak fokozódik.

A Francia Forradalom egy küzdelem volt: egy bizonyos mértékű világosság a sűrű sötétség ellen; a szabadság ébredő szelleme a rég megállapodott elnyomás ellen; az igazság egy mértéke a régi igazságtalanságok és babonáságok ellen, melyet sokáig támogattak és tápláltak a civil és az egyházi hatalmak saját gyarapodásuk, és a nép elnyomása céljából. És mégis megmutatkozott az igazságosság és a józan elme által nem ellenőrzött szabadság veszélye. (2. Tim. 1: 7) A kevés tanultság valóban egy veszélyes dolog.

Charles Dickens egyik története, melynek cselekménye a Francia Forradalom zavaros napjaiba helyezhető, ahogy ő érzékelteti, teljesen megfelel a mai időkkel; így kezdődik:

„A legjobb és egyben a legrosszabb idők jártak; a bölcsesség és a bolondság kora volt; a hiszékenységi és a hitetlenség korszaka, a fénynek időszaka és a sötétségé is; a remények tavasza volt és a kétségbeesés tele; minden előttünk állt és semmi sem állt előttünk; egyenesen a mennybe mehettünk volna - vagy egyenesen az ellenkező irányba. Röviden: az az

időszak eddig annyira hasonlított a jelenhez, abban is, hogy némely lármásabb hangadója azt követelte, hogy vagy a lehető legjobbnak, vagy a lehető legrosszabbnak fogadják el.”

Míg világszerte a jelenben ugyanazokat az okokat látjuk működni, melyek ugyanarra az eredményre vezetnek, viszont sokkal nagyobb arányokban, nem nyújt vigaszt az a képzelt biztonság, meg a kikiáltott Béke! Béke!, amikor nincs béke; főleg a prófécia figyelmeztetésének szemszögéből. E küzdelem eljövendő eseményei előrejelzett jellegének fényében úgy értékelhetjük a Francia Forradalmat, mint valami távoli mennydörgés morajlását, mely egy közeledő viharra figyelmeztet; mint valami enyhe remegést, mely megelőz egy általános földrengést; mint egy figyelmeztető kattanás a korszakok nagy óráján, mely értesíti azokat, akik már fel vannak ébredve, hogy a kerekék mozgásban vannak és hamarosan az éjfél fogja ütni, mely lezárja a dolgok jelenlegi rendjét, és bevezeti az új rendet, – a Jubileum évét, a velejáró nyugtalansággal és a tulajdonok megváltozásával. Ez **felrázta** az egész világot, és működésbe hozta azokat a hatalmas erőket, melyek végérvényesen megdöntik a dolgok régi rendjét.

Amikor a feltételek teljességgel megértek egy forradalomra, a legsemmitmondóbb mozzanat szikraként fog szolgálni arra, hogy az egész világon lángra lobbantsa a jelenlegi társadalom szerkezetét; éppen úgy, ahogy a Francia Forradalomnak bevezető cselekménye - állítólag - az volt, hogy egy asszony, akinek gyermekei éhesek voltak, egy tepsit döngetett. Hamarosan egy hadseregnyi anya menetelt a királyi palota felé kenyeret követelve. Miután elutasították *őket*, csatlakoztak hozzájuk a férfiak és nemsokára a nemzet haragra lobbant, és a forradalom lángjai végigsepertek az egész országon.

És mégis a királyiság annyira elhanyagolta a nép állapotát, és annyira körül volt véve bőséggel, meg fényűzéssel, hogy még akkor is, amikor ez a kitörés bekövetkezett, a királynő nem tudta felfogni a helyzetet. A palotájából hallván a sokaság zavargását, arról érdeklődött, hogy mit jelent az, és ahogy

elmondták *neki*, hogy a nép kenyeret követelt, így válszolt: „Bolondság részükről, hogy ekkora felhajtást csinálnak a kenyér miatt, ha szűkös a kenyér, akkor vegyenek kalácsot, elég olcsó mostanság.”

Annyira feltűnően hasonlít a jelen azokhoz az időkhöz abban, hogy az idők jeleinek sok gondolkodó észlelője hallatja a vészjelzést, míg mások nem tudják felfogni a helyzetet. Azok a kiáltások, melyek a Francia Forradalmat előzték meg, elenyészők voltak azokhoz a követelésekhez képest, melyek most világszerte a néptömegektől a hatalmon lévő és befolyásos emberek felé elhangzik.

G. D. Herron, az Iowa Egyetem professzora, néhány éve így szólt:

„Mindenütt az általános változások jelei *mutatkoznak*. Az emberiség várakozásban van, és szorongattatik, míg megtörténik az új keresztsége. A társadalom minden idegszála egy nagy megpróbáltatás első gyötrelmét érzi, mely mindenkit próbára tesz, aki a földön lakozik; és ez arra szolgál, hogy egy isteni felszabadításhoz vezessen [annak ellenére, hogy nem látszik, **miféle** szabadítás lesz, és **miként** fog megvalósulni]. Most egy forradalom kezdetén állunk, amely minden létező vallási és politikai intézményt túlterhel, és próbára fogja tenni a föld legtisztább és legbátrabb lelkeinek bölcsességét és hősiességét is... A társadalmi forradalom a századunk végét és a következőnek elejét **a legkritikusabbá és a legmeghatározóbbá teszi attól az időtől fogva, mióta az Ember Fiát keresztre feszítették**, ez egy felhívás és egy lehetőség arra, hogy a kereszténység kereszténnyé váljon.”

De sajnos a felszólítást nem veszik figyelembe, valójában nem hallgatják meg mások, mint a hatalomban erőtlen kisebbség, oly nagy az önzés fültépő lármája és olyan erősek a szokás kötelékei. Csak az eljövendő társadalmi földrengés – forradalom – gyötrelmei fognak változást előidézni; és a félelmetes lezajlásában semmi sem fog az igazságos megtorlás jeleinél jobban megnyilvánulni, melyek minden ember számára

egyértelművé teszik azt a tényt, hogy az egész föld Bírója „a jogosságot mérőzsinórrá teszi és az igazságot színélővé”. (Ézsaiás 28: 17)

A Zsidó Korszak aratásában a testi Izrael fölötti nagy nyomorúság megtorló jellege teljesen nyilvánvaló volt; így hasonló volt a Francia Forradalomé is. A jelen nyomorúság is, amikor eléri tetőpontját, ekképpen fog megnyilvánulni. Thomas H. Gill úr „**A pápai dráma**”- című művében a Francia Forradalom megtorló jellegére vonatkozó megállapításaiival, a kereszténységre, mint egészre, eljövendő nyomorúság megtorló jellegét is sugallja. A következőket mondta:

„Minél mélyebb betekintést nyerünk a Francia Forradalomba, annál inkább kiemelkedik e földre szakadt, különös és szörnyű dolgok között... A világ soha sem látott egy ilyen pontos és nagyméretű megtorlást. ... Ha ez óriási rosszat eredményezett, akkor feltételezhetően óriási gonoszságot döntött meg. ... Egy olyan országban, ahol minden, régi intézmény, és minden, hagyományos szokás pillanatok alatt eltűnt, ahol a teljes, társadalmi és politikai rendszer az első csapásra összeomlott, ahol a monarchiát, a nemességet és az egyházat majdnem ellenállás nélkül elsöpörték, ott az államnak egész szerkezete meg kellett legyen romolva: a királyság, az arisztokrácia és a papság bizonyára súlyosan vétkezett. Ahol ennek a világnak jó dolgai, – a származás, a rang, a vagyon, a jó öltözet, és az előkelő modor – egy időre társadalmi veszéllyé és társadalmi hátránnyá válnak, ott a származással, a ranggal, és a gazdagsággal súlyosan visszaélhettek.

A nemzetet, mely eltörölte és száműzte a kereszténységet, mely az értelem érdekében megbuktatta a vallást, és egy szajha személyében új istennőt juttatott trónra a Notre-Dame-ban, azt a kereszténységnek egy nagyon ésszerűtlen, és romlott formája kellett kínozza. Annak a népnek, amelyik ilyen megsemmisítő hadat viselt minden bevett szokással, annyira, hogy eltörölte a megszólítás, és a köszöntés megszokott formáját, és az idő számításának általános módját, úgy iszonyodott a ‘ön’-től, mint

egy büntől, és utálattal vonakodott az 'úr'-tól, a naptári hetet átváltoztatta tíznapos időtartamra és többé nem akart tudni a régi hónapokról, tehát, annak a népnek bizonyára alapos oka volt arra, hogy utálja azokat a régi eljárásokat, melyektől eltérve ilyen részletekbe menő, és képtelen túlzásokba bocsátkozott.

Az arisztokrácia lerombolt kastélyai, a királyság kirabolt síremlékei, a lefejezett király és királynő, és az oly száralmasan halálra szánt kis trónörökös, a koldusbotra juttatott hercegek, a lemészárolt papok és nemesek, a nyaktiló uralma, a köztársasági házasságok – a Loire-ba vetett, összekötött párok, a Meudon tímárság – férfiak és nők bőréből készült kesztyűk: ezek a legszörnyűbb dolgok; de mindezek megtorlásra vallanak: a Nemeszisz⁴² tagadhatatlan jelenlétére, és a megtorló hatalom rettenetes kezére utalnak. Ezek a régi Franciaország borzalmas bűneire emlékeztetnek; a nyomorult parasztokat keményen megdolgoztatták azon illetékek terhe alatt, melyek alól a gazdagok és a nemesek mentesültek; minduntalan könyörtelen éhség gyötörte a lesújtó adók miatt, az igazságtalan háborúk és a rossz közigazgatás miatt, majd felakasztották, vagy sortűzzel végeztek velük, az éhínség elleni igazságos tiltakozásuk miatt – és mindezt évszázadokon keresztül! Továbbá ezek emlékeztetnek a Párizs utcáin, millió számra meggyilkolt protestánsokra, másokat évekig kínoztak a dragonyosok Poitou-ban és Bearn-ben, Cevennes-ben pedig vadállatokként vadászták őket; lemészárolva és halálra adva őket ezrével és tízezrével sok fájdalmas módon és sok kínos esztendőn keresztül...

Látszólag semmiben sem nyilvánult meg feltűnőbben és inkább a Francia Forradalom megtorló jellege, mint a katolikus egyházzal és a pápai hatalommal szembeni bánásmódban. Főleg, a reformációt oly kegyetlen küzdelemmel elutasító, és *ebben* oly irtózatossá bűnöket elkövető Franciaország volt alkalmas arra, hogy dühét pont a katolikus egyház ellen fordítsa, melynek nevében annyira megátalkodott volt;... hogy eltörölje a római katolikus istentiszteletet, hogy papok sokaságát mészárolja le nagyobb városainak utcáin, országszerte halálra üldözve, és

ezrével idegen földre űzve őket, éppen úgy, ahogy a protestánsok százezreit mészárolta le, üldözte halálra és száműzte.;... hogy pápai területeken hadat viseljen, és elhalmozta minden fajta csapással és szégyennel a védtelen pápaságot... A forradalmi Franciaország túlkapásai nem annyira büntetések voltak, mint amennyire egyenes következménye a feudális, királyi és pápai Franciaország kicsapongásainak...

Egyik szempontból a Forradalmat a protestantizmus elleni, katolikus üldözések szellemi és vallási túlkapásai ellenhatásaként írhatjuk le. Amint az áradat kitört egyenesen a katolikus egyházra és a pápaságra zúdult... Az egyházi vagyon átalakult állami vagyonná, a francia papság tulajdonosokból fizetett testületté süllyedt; a szerzeteseket és az apácákat kidobták a világba, rendjük tulajdonát elkobozták; a protestánsokat teljes vallásszabadságra és politikai egyenlőségre emelték... A római katolikus vallást hamarosan hivatalosan eltörölték.

Bonaparte hadat üzent a védtelen VI. Pius ellen... A Pontifex alárendeltté süllyedt... Berthier felvonult Róma ellen, létrehozta a Római Köztársaságot és foglyul ejtette a pápát, ... elhurcolták a hitetlenek táborába ... börtönből börtönbe és végül foglyul vitték Franciaországba. ... Itt adta ki lelkét, Valenceben, ahol papjait lemészárolták, ahol hatalma megtört és ahol nevét, meg hivatalát a nevetség és közmegvetés tárgyává tették; az állam goromba katonáinak őrizetében, mely tíz éven keresztül szájánál tartotta az efféle megnyilvánulások nagyon keserű poharát... Ez a megtorlásnak egy nagyméretű és tökéletes mintája volt, mely annyira ámulatba ejtette a világot a tizenharmadik század végén; a katolikus egyháznak ez a betiltása éppen a francia nemzet által, mely számtalan protestánszt gyilkolt meg az ő parancsára; a pápa eme gyászos vége éppen a protestánsok küzdelme által megszentelt Dauphineban, közel azokhoz az alpesi völgyekhez, ahol a francia katonák a Waldenseket oly kegyetlenül halálra üldözték; az Egyház-államnak ezen átváltoztatása Római Köztársasággá; és a területi pápaságnak eme megdöntése éppen

azon francia nemzet által, mely pontosan ezer évvel azelőtt Pippin és Nagy Károly uralkodása alatt adományozta a területet.

A többség úgy képzelte, hogy a pápaság haldoklik, és azt találgatták, hogy vajon VI. Pius volt-e az utolsó pápa és hogy vajon a tizennyolcadik század végét a pápai dinasztia bukása fogja-e jelentőssé tenni. Viszont a Francia Forradalom az ítéletnek csak a kezdete, és nem a vége volt; Franciaország csupán **elkezdte** végrehajtani a végítéletét – egy biztos, elkerülhetetlen, de hosszantartó ítéletét – sok különös és kellemetlen eseménnyel tarkítva, alkalomadtán a megmenekülés látszatával, sok fájdalom és megaláztatás nyújtja hosszúra a végzetét.”

Várhatjuk azt, hogy a közelgő nyomorúság nem lesz kevésbé keserű, és kemény, mint ez a két előző szemléltetés, hanem éppen még rettenetesebb lesz, és ugyanakkor általánosabb is lesz; mert (1) a jelenlegi feltételek a társadalmi szerkezet minden tagját sokkal függőbbé tette, mint valaha ezelőtt, nem annyira a megnövekedett kényelem és fényűzés miatt, hanem az életszükségleti dolgokban is. Csak a vasútszállítás leállítása egy héten belül éhínséget jelentene a nagyvárosaink számára; és általános anarchiát jelentene bármely iparágnak megbénulása, mely a kereskedelemtől és a hitelektől függ. (2) Az Úr hangsúlyozottan kijelentette, hogy az eljövendő nyomorúság olyan lesz, „**amilyen** nem volt a világ kezdete óta mindez ideig és nem is lesz soha.” – Dániel 12: 1; Jóel 2: 2; Máté 24: 21.

Mivelhogy nincs remény e nyomorúság elhárítására, a Szentírás utasításokat ad azoknak az egyéneknek, akik elrejtőznek a közelgő vihar elől. /Ézsaiás 26: 20/

(1) Az egyház hűségeseinek megígértetett, hogy mielőtt a vihar teljes ereje kitör, meg lesznek szabadítva. (2) Mindazok, akik szeretik az igazságot és békességre törekednek, házukat szorgalmasan rendben kell tartsák, ahogy az Úr Igéje irányít, ahogy mondja: „mielőtt bekövetkezik az ítélet, mielőtt rátok tör az Úr izzó haragja, mielőtt rátok tör az Úr haragjának napja!

Mert oly gyorsan jön az a nap, ahogyan a polyva száll! Keressétek az Urat mind, akik alázatosan éltek a földön, és teljesítitek a törvényt! Törekedjete az **igazságra**, törekedjete az **alázatra**, talán oltalmat találtok az Úr haragjának napján!” (Sofóniás 2: 2, 3 – r.új.)

Hogy mindannyian ráébredhessenek a helyzetre, Jóel próféta felhívja mindazokat, akik látják e dolgokat, hogy adjanak riadó jelt: „Fújjátok meg a harsonát Sionban, fújjátok riadót szent hegyemen [a kereszténységben – *mely* a saját állítása szerint az Úr szent hegye, vagy királysága], rendüljön meg az ország minden lakója, mert jön az Úr napja, mert közel van.” (Jóel 2: 1 – KNV.) „A gonoszokra” – mondja a zsoltáros, Isten „paraszat és kénkövet hullat (a nyomorúság és a pusztulás jelképe)... szélvihar lesz kelyhük osztályrésze. Mert igaz az Úr s az igazságot kedveli.” (11 Zsoltár: 3-7 – KNV.)

A Mindenható Isten eme nagy napjának viadala a legnagyobb forradalom lesz amit a világ valaha is látott, mert ez olyan lesz amelyben az igazságtalanság minden elve belekeveredik; mert a nemzeteknek ezen ítéletében is igaz az, ami az egyének ítéletében, hogy „nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jönne és oly titok, ami ki ne tudódnék” (Máté 10: 26). Íme, éppen most, amint az általános hírközlés keresőlámpája felfedi a politikai áskálódások, a pénzügyi politika, és a vallás állításai, stb. titkos indítékait, és így mindezeket a vádlottak padjára hozzák; amit Isten és ember egyaránt helyesnek, vagy hibásnak ítél az Isten Igéjének tanítása alapján – az arany szabály, a szeretet törvénye, és a Krisztus példája alapján, stb.; mindezek előtérbe kerülnek napjaink vitáiban.

A nagy nap ütközetének, mint bármely más forradalmi ütközetnek, meg vannak a fejlődési szakaszai. A viszály minden előjele mögött ott vannak az indítóokok: a valós, vagy képzelt nemzeti, vagy egyéni sérelmek. Ezt követi azoknak a sérelmeknek pontos kiértékelése az elszenvedők részéről; továbbá ezt általában különböző reformkísérletek követik,

melyek sikertelennek bizonyulva nagy vitákhoz, szócsatákhoz, megosztottsághoz, vélemények ütköztetéséhez, és végül megtorlásokhoz, meg fegyverekkel vívott harcokhoz vezetnek. Ez a sorrendje a Mindenható Isten ama Nagy Napja viadalának is. Ennek általános jellege az, hogy a világosság a sötétséggel, a szabadság az elnyomással, az igazság a tévelygéssel küzd. Ez kiterjed az egész világra – a parasztok küzdenek a herceg ellen, a laikusok a szószék ellen, a munkások a tőkés ellen; a felfegyverkezett elnyomottak minden fajta igazságtalanság és zsarnokság ellen küzdenek; és a felfegyverkezett elnyomók annak védelmében *harcolnak*, amiről régóta azt gondolják, hogy az ő joguk, még ha látható is, hogy az mások jogainak csorbítása.

AZ ÚR NAGY HADSEREGE

Az előző fejezetekben megfigyeltük e gonosz nap küzdelmének előkészületi munkáját; – az óriási hadseregek szervezését, felszerelését és kiképzését, a nagy flották építését, az új és csodálatos hadászat kiagyalását, az új és erős robbanószerek készítését és azt, hogy minden országnak nemzeti tartalékait miképpen csapolják le katonai felszerelések céljából, megfigyelhettük a dühödt nemzetek morajlását, amint állig felfegyverezve egymással szemeződnék.

Amint a felfegyverzett és fegyelmezett harcos katonák millióit nézzük, azt kérjük, hogy ezen hatalmas hadseregek közül melyik az, amelyet a próféta az Úr nagy hadseregeként jelöli meg? Vonatkozhat valamelyikre a próféta utalás? És ha igen, akkor mely értelemben lehet őket az Úr nagy hadseregének tekinteni – ha egyiket sem vezérli az Ő szelleme? Vagy vonatkozhatnak ezek az utalások az Úr népére, a kereszt katonáira, akiknek fegyvereit Pál apostol úgy írja le, mint amelyek nem testiek, hanem erősek az erősségek lerontására? (2 Kor. 10: 3-5) Lehetséges-e az, hogy az Úr népe, az Ő szellemével eltelve, a szellem kardjával kezében – „mely Isten Igéje” (Efézus 6: 17), végrehajtsa a

világ összes királyságának megdöntését – és azoknak a Krisztus örök tulajdonába való átadását?

Bár megtörténhetne!–, de nem erről van szó, amint már láttuk úgy a prófétai előrelátásból, mint az idők jeleiből is. Ellenkezőleg az igazak tiltakozásait és figyelmeztetéseit a világ következetesen figyelmen kívül hagyja, a nemzetek sötétségben járnak és következképpen az egész föld (a jelenlegi társadalmi szerkezet) minden fundamentuma inog (Zsoltár 82: 5) és ekképpen veszélyezteti az egész társadalmi felépítményt, mely most borzalmasan megremegett. „Gyógyítottuk Babilont – mondja a próféta –, de nem gyógyult meg; hagyjátok el őt [‘fussatok ki belőle, én népem’ – Jelenések 18: 4], mert az égis hatott az ő ítélete s felemelkedett a felhőkig.” (Jeremiás 51: 9)

Nyilvánvaló, hogy nem a szentek fogják alkotni az Úr nagy hadseregét, melyre a próféta úgy utal, mint amelyik megdönti a világ királyságait, még az ő hadakozásuk fegyverei sem elegendők e végre. Fegyvereik valóban hatalmasak – ahogy az apostol mondja – azok között, akikre befolyással vannak. Az Isten igazi népe között, akik szívüket fegyelmezetten az utasításokhoz szabják, az Ő Igéje élesebb minden kétélű kardnál, mert valóban alkalmas „[emberi] okoskodások, és magaslatok lerontására, mely Isten ismerete ellen emelkedett és minden gondolat foglyul ejtésére, hogy engedelmeskedjen a Krisztusnak” (2 Kor. 10: 4, 5); de nem ezt teszik a világ hadviselésében alkalmazott fegyverek. Mi több, a szentek hadserege nem egy „nagy hadsereg”, hanem egy „kicsiny nyáj”, ahogy maga az Úr leírta őket. – Vesd össze: Lukács 12: 32-t a Jóel 2: 11-el.

Halljuk ennek a hadseregnek prófétai leírását:

„Nagy és hatalmas nép, amilyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz utána többé, nemzetségről nemzetségre. Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi. Amilyen a lovak alakja, olyan annak alakja és

száguldoznak, mint lovasok. Rohannak a hegyek [királyságok] tetején, mintha hadi szekerek robognának; mintha tarlót emésztő láng ropogna, amilyen az ütközetre kész hatalmas nép.

Elrémülnek tőle a népek; minden arc elsápad. Száguldoznak, mint a hősök, felhágnak a kőfalra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad; nem bontják meg soraikat. Egymást nem szorongatják, mindenik a maga útján */kitaposott úton – K.J./* halad; nekirohannak a fegyvernek, és nem esik seb rajtuk */hadi fegyverek között rohannak, és nem változtatják meg céljukat – K.J./*. Betörnek a városba, futkároznak a kőfalon, felhágnak a házakra, betörnek az ablakokon, mint a tolvaj. Reszket előttük a föld [jelenlegi társadalmi rendszer] és megrendülnek az egek [egyházi hatalmak]; a nap és hold [Evangélium és a Mózesi Törvények felvilágosító ereje] elsötétednek [az általános hitetlenség széles körben elterjedt], a csillagok [apostolok fénye – Jel. 12: 1 – elhomályosodnak] bevonják fényüket [eljön az a sötét éjszaka, melyben senki sem dolgozhat – János 9: 4; Ésaías 21: 9, 11, 12]. És megzendül az ÚR szava az Ő serege előtt, mert felette nagy az Ő tábora, mert hatalmas az Ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az ÚR napja, és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt?” (Jóel 2: 2-11)

Az Úrnak eme hadserege szembe kell nézzen a gonosz nap rettenetes állapotaival, amikor a félelmetes elemek, melyek most erre az ütközetre, tűzre, készülődnek, elérik a készenlét tetőfokát. Ez a hadsereg az, amellyel az Úr az Ő gondviselő fennhatósága alatt megdönti a királyok trónját, és a nemzetek királyságainak erejét megsemmisíti. (Ággeus 2: 22) De hol található egy ilyen hadsereg? A német hadsereg lenne, vagy a francia, az angol, az orosz, vagy az Egyesült Államok hadserege? Valószínűleg jelenleg, a véröntás közeledő művének nagyszabású előkészületi folyamata mellett, már létezik egy ilyen nagy hadsereg, amit a próféta itt leírt, és amely egy ekkora bámulatos dolgot kell végrehajtson, mindössze az említett pár éven belül, ami ebből a jelentős

aratási időszakból még hátra van. A próféta nem egy fegyelmezetlen csöcselékről beszélt, mellyel könnyen elbánnak azok, akik ki vannak képezve a háborúzás mesterségére; hanem ez egy óriási sereg, a fegyelmezettség magas fokán.

Továbbá azt kérjük, hogy merre találhatunk egy ilyen hadsereget, amelyet jelenleg képeznek ki? – egy olyan hadsereget, mely előtt a föld (társadalom) reszket és az egek (az egyháziasság) megrendülnek (Jóel 2:10); mely bátran felsorakozik a kereszténység jelenlegi polgári és egyházi konzervatív erejével szemben és remélheti, hogy megbirkózik vele? Hol van az a hadsereg, mely a közeljövőben elmeri utasítani a kereszténység hagyományos tanait és annak állami, meg papi hatalmát? Bizonyára, figyelmen kívül kell hagyja a kiátkozását, gorombán vissza kell utasítsa rendeleteit és vissza kell verje tekintélyének, és szervezett hatalmának dörgedelmességét. Szembe kell nézzen a vulkanikus *méretű* tűzéségének ágyúdörgésével, dacolnia kell a lövedékeivel és gránátrepeszeivel, át kell szelnie annak tengeri haderejét és meg kell fossza a királyokat koronáiktól és a királyságokat a tenger közepébe kell vesse; lángba kell borítsa az egeket és meg kell olvassza a földet izzó hőséggel, ekképpen általánosan megsemmisítve a dolgok régi rendjét, ahogy megjövendölte a próféta.

Mindazonáltal kénytelenek vagyunk elismerni az idők jeleiből és a „biztos prófétai szó” alapján, hogy egy ilyen hadsereg alakulóban van és készül a kétségbeesett küzdelemre. Az csak a tények felismerése (anélkül, hogy a prófétai szóról való ismeretünkre hivatkoznánk), hogy a kereszténységnek szíve rettenetesen rossz előérzettel telt meg, és mindenféle arra ösztönzik a politikusokat, hogy rendkívüli intézkedéseket hozzanak a védekezés érdekében.

De éppen ezekben az önvédelmi intézkedésekben, melyeket a „létező hatalmasságok” /Róma 13: 1/ hoznak, egy olyan csapda rejlik, amit nem vesznek észre. Ne felejtjük el, hogy azok a hadseregek, melyekre védelmi szempontból

támaszkodnak, egyszerű emberekből vannak összeállítva; a fegyelmezett harcosok ezen millióinak feleségeik, fiaik, leányaik, testvéreik, unokatestvéreik, meg barátaik vannak az egyszerű emberek között, akiknek érdekeihez erős, természetes kapcsolatok fűzik őket. A trónoknak és a királyságoknak szolgálatát csak a kényszerítő parancs biztosítja, és egy anyagi juttatás teszi elviselhetővé, amelyről hamar felfogják, hogy nem kielégítő ellensúlyozása azoknak a nehézségeknek és nélkülözéseknek, amelyeknek családjaik vannak kitéve – nem említve az életüket, testi épségüket, egészségüket és jólétüket fenyegető veszélyeket. Évről évre ezeknek a fegyveres seregeknek a háború „dicsősége” iránti elvakultsága egyre jobban apad, és egyre élesebben érzik a szenvedést meg a nélkülözést, és elkötelezettségük egyre jobban csökken az iránt a legfőbb hatalom iránt, melynek parancsára szolgálnak; míg a gürcölő személyek serege, az otthonmaradt egyszerű emberek, egyre ingerültebbekké és osztályrészükkel egyre elégedetlenebbekké válnak és a jövőjük felől egyre jobban aggódnak.

Mindezek a dolgok legalábbis annak a lehetőségnek előjelei, hogy a közelgő válságban a kereszténység hatalmasan felfegyverzett és fegyelmezett seregei helyett, hogy fenntartsák és védelmezzék azokat a hatóságokat, amelyek létrehozták őket, szembefordíthatják velük erejüket. Hogy egy ilyen lehetőség nem lenne teljesen váratlan a hatalom számára, azt az a tény tanúsítja, hogy amikor Oroszországban eluralkodott az inség és ez lázongásokhoz vezetett az egyszerű emberek körében, a tényeket gondosan eltitkolták az orosz hadseregben szolgáló barátaik meg testvéreik elől, és olyan katonákat rendeltek ki a lázadás leverésére, akik távoli körzetekből voltak.

Még nem vagyunk képesek pontosan feltételezni azt, hogy az Úr milyen állapotokat és körülményeket fog alkalmazni a nagy hadsereg felsorakoztatását elrendelő „parancsszóként”, de mi olyan napokban élünk, amikor a történelem gyorsan

pörög és *elvileg* nem ésszerűtlen azt várni, hogy bármikor bekövetkezzen egy ilyen irányú hadmozdulat. Viszont az előző tanulmányainkban (a II. és a III. Kötetekben) láttuk már, hogy Isten terve minden vonásának megszabott ideje van. Mi már éppen ama „bosszúállás napján” vagyunk, mely egy negyven éves időszak; ez 1874 októberében kezdődött el és rövidesen lezáródik. E „nap” már lejárt, baljóslatú évei széles és mély alapot vetettek az egyházban, az államban, a pénzügyi, meg társadalmi állapotokban és a Szentírásban megjövendőlt nagy eseményekkel kapcsolatos érzelmekben. Ezek már beárnyékolják a világot és a bekövetkezésük annyira bizonyos, mint az, hogy meg voltak jövendőelve. Csupán egy pár év elegendő arra, hogy ezek maradéktalanul beteljesedjenek. Már „az emberek szíve elhalt azok várásában, amik e földre következnek” /Luk. 21: 26/.

A próféciák, amelyekre figyelmünk felhívott, és amelyek e „bosszúállás napjának” kezdetétől nyilvánosan ki lettek hirdetve, hamarosan elérik tetőfokukat; és amint az előző fejezetekben kimutattuk, minden ember láthat valamit az egyre csak közelgő nyomorúság sötét körvonalából, a társadalom most kétségtelenül tűzveszélyes, csak a gyújtószikra hiányzik, – olyan mint egy lőporkamra, minden pillanatban robbanhat, – mint egy szervezett hadsereg, amely egy parancsszóra kész a rohamra. Viszont jól írta Shakespeare:

“Sorsunkat egy istenség formálja;
Hiába akarjuk magunk bárdolni azt.”

Az emberiségnek általában nincs tudomása arról, hogy mi lehet az Úr haszna ebben az ütközetben; és majdnem mindegyik vetélytárs felölti fegyverzetét a személyes és önző érdekekért, amiben *ők* bizony tudják, hogy az Úrnak nem lehet osztályrésze és ennél fogva, míg mindenki minden oldalon kész arra, hogy az Úr áldását segítségül hívja, kevés számol vele – úgy tűnik, hogy mindenki önmagában, szervezetükben, létszámukban, és *egyebekben* bíz. Senki sem lesz jobban meglepődve, mint az „egék erősségei”, a

jelenlegi egyházi fennhatóságok legnagyobbjai, akik nekiláttak annak, hogy egy saját tervet dolgozzanak ki az Úrért, elhanyagolva az Ő tervét, ami az Igéjében van kinyilatkoztatva. Ezek számára valóban „**szokatlan** munka” lesz az Úr elkövetkező pár évben **végzett** munkája. Hallgassuk meg az Úr Igéjét erről a tárgyról:

„Mert mint a Perazim hegyén felkel az ÚR, és mint Gibeon völgyén, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely **szokatlan** lesz, és hogy cselekedje dolgát, amely **hallatlan** lesz... Mert elvégzett /elhatározott/ pusztítást [egy megsemmisülést] hallottam az Úrtól, a Seregek Urától az egész föld felett.” (Ézsaiás 28: 21, 22)

A társadalmi rendszer, a „föld”, „elemek”, „az életünk folyása” /2. Péter 3: 10; Jakab 3: 6./ addig nem vethetőek a tűzre, míg az Úr meg nem engedi azt, hogy a gyufa meggyúljon: a nagy döntő ütközet nem törhet ki, amíg a nagy „Mikáél”, az „üdvösségünk Fejedelme” elő nem lép és nem adja ki a vezényszót (Dániel 12: 1), még ha menetközben gyakori összecsapás előzi is meg. A nagy Fejedelem tudatja az Ő királyi légijával, az Egyházzal, hogy az a szerencsétlenség, mely, habár bekövetkezik, nem történhet meg, amíg a „Király Tulajdona”, a „Kicsiny Nyáj”, a „választottak”, mind el nem „pecsételtetnek” és „össze nem gyűjtetnek”.

Időközben gondoljunk csak e nyomorúságnak az apostoltól általi, ihletett leírására – hogy az olyan lesz, mint a szülési fájdalmakban szenvedő asszony, a nyomorúság görcseiben, vagy vajúdásaiban szenved, a fájdalmak között rövidülő időközökkel. Idáig ez igazolódott; mindegyik elkövetkező görcs egyre szigorúbb lesz, míg *eljön* a végső kinszenvedés, amelyben az új rend megszületik a jelenlegi intézmények haláltusájában.

Minthogy az Úr az elmúlt hatezer éven keresztül általában megengedte a világnak, hogy a saját útjain járjon – az Izrael esetét leszámítva – az Ő közbeszólása annál inkább különös és „szokatlan” lesz azok számára, akik nem értik meg a korszak-változásokat, mely a hetedik évezred bevezetésénél várható. Viszont ebben az „ütközetben” Ő azt fogja előidézni, hogy az emberek haragja (nagyravágyásuk és az önzésük) dicsőíteni és szolgálni fogja Őt /Zsoltár 76: 11/, a többit meg fogja zabolázní. Nagy hosszútűréssel, sokáig megengedte, hogy a bűn, az önzés, és a halál uralkodjon, hogy győzedelmeskedni lehessen felette, így biztosítva a választott Egyház próbáját, és minden ember kioktatását a „bűn felettébb bűnösségéről” /Róma 7: 13/. Viszont tekintettel arra, hogy a világ általában lebecsüli az Ő törvényét – a szeretet, az igazság és az igazságosság törvényét, elhatározott egy általános fegyelmezést, a következő oktatás előtt, amely az

igazságosság gyakorlati szemléltetése lesz az Ő Szeretett Fiának Millenniumi Királysága alatt.

Míg az Úr megtiltja az Ő népének azt, hogy testi fegyverekkel harcoljon, és míg Önmagát a béke, a rend és a szeretet Isteneként nyilatkoztatja ki, ugyanakkor kijelenti, hogy Ő az igazságosság Istene, és rámutat, hogy a bűn nem diadalmaskodhat örökre a világban, hanem el fogja nyerni méltó büntetését. „Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az ÚR.” (Róma 12: 19; 5 Mózes 32: 35) Amikor Ő felkel a nemzetek elleni ítéletre, bosszút állva minden gonoszon, „vitéz harcosnak” jelenti ki magát, aki „erős hadakozó” és „nagy seregnek” parancsol. Ki szavatolhatná azt, hogy az a sokaság, amely most a kereszténység rendezett hadseregeit alkotja, nem fogja akkor azt a nagy hadsereget képezni, mely a hatalmas erejét a jelenlegi társadalmi rend erődítményei ellen veti be. – 2 Mózes 15: 3; Zsoltár 24: 8; 45: 4; Jelenések 19: 11; Ézsaiás 11: 4; Jóel 2: 11.

„Az Úr, mint egy hős, kijő, és mint hadakozó, felköti haragját, kiált, sőt rivalg, és ellenségein erőt vesz.” Ez az Ő nagy hadseregének kiáltása és rivalgása azon sikerük miatt, hogy teljesítették az Ő forradalmi szándékát, ekképpen tulajdonítja magának; mert ők, habár tudatlanul, az Ő pusztító munkáját hajtották végre. Így szól: „Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztattam: most, mint egy szülő nő nyögök, lihegek és fúvok! /romba döntök és elpusztítok késedelem nélkül! – K.J./” (Ézsaiás 42: 13, 14)

Viszont a Szentírásban létezik egy olyan burkolt célzás, hogy lehetnek mások is a kereszténység lázadó seregein kívül, mely szintén az Úr nagy hadseregének egy részét képezi. Az Úr Ezékiel próféta által ugyanerre az időre és a kereszténységnek közelebbi szerencsétlenségére vonatkozva a következőket mondja:

„Az **idegeneknek** kezébe adom fosztogatásra, a **föld gonoszainak** prédára, hogy megszentsegtelenítsék... Készíts láncot! [kössed össze, egyesítsd őket, szövetkezzenek

egymással]; Mert a föld tele van véres büntettekkel és a város [Babilon, a kereszténység] tele van erőszakossággal. Elhozom **a pogányok legrosszabbjait**, hadd foglalják el házaikat, és véget vetek a hatalmasok kevélységének és fertőzött lesz templomuk [a szent helyeik, vallásos intézményeik, stb.]” (Ezékiel 7: 13-24)

Ezt úgy lehet érteni, mintha azt jelentené, hogy a kereszténységnek fellázadt tömegei a törvénytelenység elterjedése folyamán olyan szerfelett embertelenek és vadak lesznek, hogy túltesznek a pogányok benyomulásának barbárságain – ahogy ez a Francia Forradalom esetén is volt. Vagy jelentheti ez az India, Kína, és Afrika népeinek felkelését a kereszténység népei ellen – egy erre vonatkozó gondolatot már közölt a sajtó a Törökország felelevenedését és a mohamedánok millióinak felkelését illetőleg. A mi véleményünk, mégis mindamellett az, hogy a „pogányok leggonoszabbjai” azok, akik a kereszténységben „Isten nélkül valók” és akikből hiányzanak a keresztény érzések, vagy remények; akiket mindeddig megfékezett és kordában tartott a tudatlanság, a babona és a félelem, de akik a huszadik század hajnalán hamar elveszítik ezeket a fékező hatásokat.

Az ÚR az Ő felvigyázó gondoskodása által átveszi ennek az elégedetlenekből álló hadseregnek irányítást – *melyet* hazafiak, reformpártiak, szocialisták, moralisták, anarchisták, tudatlanok és reménytelenek *alkotnak* – és az Ő bölcsességének megfelelően felhasználja reményeiket, félelmüket, bolondságukat, és önzésüket, hogy kivitelessék a jelenlegi intézmények megbuktatásának nagy munkáját, és hogy előkészítsék az embert az Igazságosság Királyságára. Csupán csak ezért nevezik őket az „Úr nagy hadseregének”. A szenteknek – azoknak, akiket Isten fiaiként az Isten Szellemé vezet – semmiképpen sincs közük az „ütközetnek” ehhez a részéhez.

ENNEK AZ ÜTKÖZETNEK KÖRÜLMÉNYEI PÉLDÁTLANOK

A próféták előrejelzései szerint ennek az ütközetnek *körülményei* példa nélküliek a történelemben. Ahogy már említettük, ezt az utolsó harcot szemléltetően írják le a 46. Zsoltár jelképei. (Vesd össze még: Zsoltár 97: 2-6; Ézsaiás 24: 19-21; 2 Péter 3: 10.) A halmok /K.J./ (kevésbé kiemelkedő, kevésbé zsarnok kormányok) már viaszként olvadnak meg; még megőrzik formájukat, viszont mihelyt a föld (a társadalom) felforrósodik, engedni fognak a követelményeknek, lassanként a népszerű igények szintjére ereszkednek. Nagy-Britannia jó példa erre. A magas hegyeket (kiemelkedő, zsarnoki kormányok) forradalmak fogják megrázni és végtére a „tenger közepébe lesznek vetve” – végképp az anarchiába vesznek. A „tenger és a hullámok zúgnak” a jelenlegi társadalmi rendszer ellen: nemsokára a föld (a jelenlegi társadalmi rendszer) ingadozni és támolyogni fog, mint egy részeg ember, hiába törekszik arra, hogy visszanyerje egyensúlyát, hogy lábon maradjon, és hogy helyreálljon, lassanként teljesen el lesz „mozdítva”, hogy helyet adjon az „új földnek” (új társadalmi rendnek), amelyben az igazságosság és a jogosság fog uralkodni.

Lehetetlen lesz helyreállítani a jelenlegi rendet, mert (1) nyilvánvalóan lejárt a hasznavehetősége és méltánytalan a jelenlegi helyzetben; (2) a világi ismeretek általános elterjedése miatt; (3) mert a felfedett csalásoknak részeként, annak leleplezése, hogy a papság tévtanítás és megfélemlítés által sokáig vakságban tartotta, és megbéklyózta a tömegeket, általános tiszteletlenséghez vezetett minden vallásos állítással és tanítással szemben; (4) mert a vallásos emberek általában nem ismerik fel, hogy elérkezett Istennek ideje arra, hogy korszakok felváltsák egymást, a dolgok jelenlegi rendjét védve, figyelmen kívül hagyják a józan értelmet, a következetes gondolkodást, az igazságszolgáltatást, és a Szentírást.

Akkor majd kevés jelentőséggel fog bírni, hogy az egyházi eggek (a pápai és protestáns vallási hatalmak) papírtekercsként

összegöngyölődnek. (Ézsaiás 34: 4; Jelenések 6: 14.) A kereszténység egyesített vallási hatalma teljesen haszontalan lesz az anarchia emelkedő áradatával szemben, amikor a válság eléri a félelmetes tetőfokát. Azelőtt „elporhad az ég [a névleges egyház] minden serege és az egek könyvtekercsként összegöngyölődnek [a kereszténység egyházi egeit képező két nagy testület, ti. a pápaság és a protestantizmus, mint a könyvtekercsnek két különböző vége, éppen most gyorsan közelednek egymáshoz, összegöngyölődve, ahogy már mutattuk], és minden seregük lehull, ahogy lehull a levél a szőlőről, és ahogy lehull /a füge – K.J./ a fügefáról” (Ézsaiás 34: 4); és végül ezek „az egek tűzbe borulva felbomolnak és az elemek [melyek alkották] égve megolvadnak.” (2 Péter 3: 12)

„Ha annyira összefonódnak is, mint a túskebokrok [mert a protestantizmus és a pápaság soha sem tudnak tökéletesen egyesülni, mindkettőjük tövis lesz a másik oldalában], és ha olyan ázottak is mint az italuk [a világ szellemével megmérgeződve]: megemésztődnek [mint vallási rendszerek, teljesen meg lesznek semmisítve a nagy nyomorúságban], mint a teljesen megszáradt tarló”; mert az Úr „elpusztítja és nem lesz kétszer veszedelem.” Áldott ígélet! „Mert íme, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, mely nem hagy rajtuk sem gyökeret, sem ágat [további fejlődésre].” (Náhum 1: 10, 9; Malakiás 4: 1)

„SZORONGATÁS IDEJE JÁKOB SZÁMÁRA”

Míg az Úr eme napjának szorongattatása és nyomorúsága mindenekelőtt és főleg a kereszténységet fogja érinteni, és végső fokon minden nemzetet, úgy értesít bennünket Ezékiel próféta (38: 8-12), hogy az utolsó szélroham Izraelnek a Palesztinába újra összegyűjtött népét fogja sújtani. Úgy tűnik, hogy a próféta Izraelnek az eddiginél sokkal nagyobb számú, Palesztinába való összegyűjtésére utal, mely ebben az aratási

időszakban kell megtörténjen. Úgy mutatja be őket, mint akik a nemzetek közül nagy számban gyűjtettek össze oda, és jelentős vagyonnal elfoglalják az előzőleg elsivatagosodott területeket, továbbá mindegyikük biztonságban lakozik abban az időben, amikor a világ többi részét a legvadabb felbolydulás sújtja. – Ezékiel 38: 11, 12.

Mindenki igazolhatja azt a tényt, hogy az Izraelnek egy ilyen, Palesztinába való összegyűjtése elkezdődött, de egészen nyilvánvaló, hogy exodusuk */tömeges kivándorlásuk/* más országokból bizonyos, nagy és váratlan lendületet kell kapjon azzal a céllal, hogy a meghatározott időben beteljesítse ezt a próféciát. Hogy pontosan mi lesz ez az ösztönzés, azt majd meglátjuk; de hogy bizonyosan bekövetkezik azt a továbbiakban jelzik a Jeremiás próféta szavai. – 16: 14-17, 21.

„Azért íme, eljönnek a napok, ezt mondja az ÚR, amikor nem mondják többé: Él az ÚR, aki felhozta Izrael fiait Egyiptom földéről; hanem ezt: Él az ÚR, aki felhozta Izrael fiait északnak földéről [Oroszországtól?] és mindama földekről, amelyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, amelyet az ő atyáiknak adtam. Íme, én sok halász után küldök, ezt mondja az ÚR, hogy halásszák ki őket; azután sok vadász után, hogy vadásszák ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklák hasadékaiból is. Mert szemmel tartom minden útjukat, nem rejtőzhetnek el orcám előtt, és nincsen elfedve az ő bűnük szemeim előtt... Azért íme, megismertetem velük ezúttal, megismertetem velük az én kezemet és hatalmammat, és megtudják, hogy Jehova az én nevem.”

Abban nem kételkedünk, hogy az Úr bőségesen képes ezt beteljesíteni. Minden nemzetet zavaró kérdés az, hogy „Mi a tennivaló a zsidókkal?” A közeljövőben, az Úr gondviselő felügyelete által hirtelen előidézett, bizonyos válságban – a próféta előrejelzése szerint – a nemzeteket kétségtelenül egy összehangolt cselekvésre lesznek készítetve, hogy *a zsidókat* haladéktalanul az ígért földjére juttassák. És ahogy

Egyiptomból sietve vonultak ki jószágaikkal, javaikkal, anyagi támogatást is kapva az egyiptomiaktól, akik a következőképpen szóltak: „keljetek fel és menjetek ki az én népem közül,... juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, amint mondatok és menjetek el”; és az Úr kedvessé tette a népet az egyiptomiak előtt azért, hogy adjanak nekik bármilyen igényelt dolgot, ezüstöt, aranyat meg ruhákat is (2 Mózes 12: 31-36), úgy a próféta által említett, következő kivonulásuk alkalmával sem bocsátják el őket üres kézzel, hanem kétségtelenül hirtelen valami olyan kényszer fog a nemzetekre nehezedni, ami kedvezően fog hatni Izraelre, hogy ekképpen beteljesedjen Ezékielnek fennebb említett próféciája.

Ez a vállalkozó szellemű faj, ha egyszer visszatelepedett az ígért földjére és ekképpen legalább egy időre elkülönül a nemzetek között mindenütt annyira elterjedt nyomorúságától, gyorsan alkalmazkodik az új helyzethez, és az addig kopár területeket ismét benépesítik.

Viszont a szorongásnak még egy hulláma át kell csapjon ez üldözött nép fölött. Mert a próféta szerint, e nagy nap küzdelmének utolsó ütközete Palesztina földjén kell megtörténnie. Az összegyűjtött Izrael viszonylagos nyugalma és jóléte a nyomorúság napjának vége felé, valamint a látszólagos védtelensége, lassanként irigységre fogja ébresztetni, és rablásra fogja készíteni a többi népeket. És amikor a törvényt és a rendet elsöpörték végül Izraelt megostromolják az irgalmatlan fosztogató hadak, melyeket a próféta Góg és Mágog seregeiként ír le (Ezékiel 38.) és a védtelen Izraelnek nagy nyomorúságot fog ez jelenteni. „Jaj! – mondja Jeremiás próféta –, mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló és háborúság ideje az Jákobon, de megszabadul abból.” (Jeremiás 30: 7)

A Góg és Mágog seregeit úgy mutatja be, mint egy embert, aki a következőket mondja: „Felvonulok az ország ellen, amelynek nincs kőfala; azokra török, akik nyugton és biztonságban laknak; egyetlen fal nélkül laknak, záraik és

kapuik sincsenek”. „Eljössz – mondja a próféta – hogy zsákmányolj és prédát ejts, hogy azokra vesd kezedet, akiket elpusztítottak, de én helyreállítottam, arra a népre, melyet összegyűjtöttem a nemzetek közül, amely birtokába kezdte venni és lakni kezdte a földnek köldökét.” (Ezékiel 38: 11-13 – KNV.) A próféta úgy jövendöli meg ezeket az eseményeket, mintha ezen seregekhez szólna, mondván: „És eljössz a helyedről, a legtávolabbi északról [Európa és Ázsia van Palesztinától északra], te és veled a sok nép mindnyájan lovasok: nagy tömeg és hatalmas hadsereg. Népem, Izrael ellen vonulsz, miképpen a felhő, hogy elborítsd az országot, **az utolsó napokban lesz ez** [nyilvánvalóan ez a nyomorúság napjának végső jelene] és az országom ellen **vezetlek**, hogy a nemzetek megismerjenek engem, amikor megmutatom rajtad az ő szemük láttára szentségemet [mint a te legyőzöd, megkülönböztetett], ó Góg!” (Ezékiel 38: 15, 16 – KNV.)

A nyomorúság közepette Isten felfedi magát, mint Izrael védelmezője, mint a hajdani időkben, amikor az Ő kegyelme nemzeti vonatkozásban velük volt. Az ő lehetőségeik vége Isten lehetőségeinek kezdetét fogja jelenteni; és akkor vakságuk el lesz távolítva. A következőképpen olvashatjuk: „Mert minden népet [ahogy ez a Góg és Magóg seregeiben lett bemutatva] ütközetre gyűjtök Jeruzsálemhez; és megszállják a várost és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból. Mert eljön az Úr és harcol azok ellen a népek ellen, mint ahogy harcolt a küzdelem napján.” (Zakariás 14: 2, 3) Ézsaiás ugyanarra a dologra hivatkozva (28: 21) példaként említi azt, amikor az Úr megszabadította Izraelt a filiszteusoktól Perázimnál, és az emoreusoktól Gibeonnál, mondván: „Mert mint Perázim hegyén, felkel az Úr és mint Gibeon völgyében, megharagszik.” Lásd még: 2 Sámuel 5: 19-25; 1 Krónikák 14: 10-17; Józsué 10: 10-15 azt, hogy az Úr *mennyire* nem volt ráutalva az emberi ügyességre, vagy hadvezéri képességre, hanem az ütközetet a saját módján vívta

meg. Éppen úgy, ebben a nagy ütközetben is, Isten a szabadulást a maga idejében és a maga módján fogja elhozni.

Ezékiel próféciájában (38: 1-13) az Úr megnevezi a palesztinai küzdelem fő szereplőit; viszont mi nem lehetünk egészen biztosak a meghatározásunkban. Mágog, Mések, Tubál, Gómer, Tógarma, Jáván és Társis, **Jáfetnek**, a Noé egyik fiának gyermekei – feltételezhető, hogy ők eredetileg Európában telepedtek le. Séba és Dédán a Noé *egy másik* fiának, **Hámnak** leszármazottai voltak – ők feltehetőleg kezdetben Észak-Afrika területein telepedtek le. Ábrahám és utódai (Izrael) a Noé fiának, **Sémnek** leszármazottjai, akik feltételezés szerint az Örményország – Nyugat-Ázsia területén telepedtek le. (Lásd: 1 Mózes 10: 2-7) Ez látszólag, általában arra mutat, hogy a támadás Európából fog jönni – „messze északról” – szövetségben álló, vegyes népek részéről.

Izrael ezen ellenségeinek megsemmisítő elpusztítását (*mely* elhossa a nyomorúság idejének végét, és az Isten Királysága beiktatásának idejét) szemléltetően írja le Ezékiel próféta (38: 18 – 39: 20). Ez csak a fáraónak és seregének ama félelmetes megsemmisítésével hasonlítható össze, amikor megpróbáltak újra kezdet vetni Izraelre, akit Isten szabadított meg. Izrael szabadítása ebben a részletben szintén „csoda dolog” lesz, „mint az Egyiptom földéről kijövedelednek idején” Mikeás 7: 15

Miután leírja azt, hogy ez a hadsereg észak felől hirtelen jön el Izrael ellen (mely Palesztinába összegyűjtetett az „utolsó napokban”, melynek „sok javai vannak” és „békeességben lakik”), és „fellegként borítja be a földet” (Ezékiel 38: 1-17), ez a jövődőlés: „Így szól az ÚR Isten: Te vagy hát, akiről szóltam a régi napokban az én szolgálaim, Izrael prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban, esztendőkön át, hogy téged őreájuk hozlak?” Majd az Úr kijelenti szándékát, hogy megsemmisíti azt a gonosz hadat; és a leírás látszólag arra utal, hogy ez féltékenység, forradalom és anarchia egy kitörésében fog megvalósulni, azon elemek között, akik ezt a vegyes

hadsereget alkották: egy olyan forradalom és viszály, mely belekever mindent, ami még a különböző népek hazai kormányaiból megmaradt és betetőzi az egyetemes lázadást és anarchiát, – a Jelenések könyvében (16: 18-21) említett nagy földrengést.

Az összes próféta bizonyosságot tesz abban az értelemben, hogy Isten hatalma mily csodálatosan fog megnyilvánulni Izrael megszabadításában, ahogy értük harcol (mellékesen mindenkiért), olyan fegyverrel, melyet az emberi erő nem tud uralni – beleértve veszedelmes, ragályos betegségeket és természeti csapásokat –, melyek a gonoszokra (Izrael ellenségeire és Isten ellenfeleire) fognak szakadni, míg az egész világ gyorsan megtudja, hogy Izraelt az Úr ismét visszafogadta kegyeibe, és az ő Királya lett, mint a hajdani időkben; és rövidesen, ahogy Izrael is, megtanulják értékelni Isten Királyságát, mely haladéktalanul minden nemzet kívánságává válik.

Ezékiel próféta (39: 21-29), mint az Úr szócsöve elmondja a győzelem dicsőséges kimenetelét és az Izraelt, meg az egész világot érintő következményeket, mondván:

„És megmutatom az én dicsőségemet a pogányok között és meglátják mindazok a pogányok az én ítéletemet, melyet cselekedtem és az én kezemet, melyet rájuk vetek. És megtudja Izrael háza, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenük, attól a naptól fogva és azután. És megtudják a pogányok, hogy az ő vétke miatt vitetett fogságra Izrael háza, mivelhogy elpártolt tőlem [a Krisztus elutasításával – Róma 9: 29-33], s én elrejtettem orcámat tőle, azért adtam őt ellenségeinek kezébe [a keresztény korszak évszázadaiban] és hullottak el fegyver miatt mindnyájan. Az ő tisztátalanságuk és bűneik szerint cselekedtem velük és elrejtettem orcámat tőlük.

Azért [most, hogy ez a büntetés betelt], így szól az ÚR Isten: Most már haza hozom Jákob foglyait és megkegyelmezek Izrael egész házának [élőknek és halottaknak, elérkezvén a „helyreállítás ideje” – Cselekedetek 3: 19-21] és féltő szeretetre

gyulladok szent nevemért; és elfelejtik gyalázatukat és minden vétküket, amellyel vétkeztek ellenem, *miután ők* [így] *hordozták szegyenüket és mindazt a hűtlenséget, amit ellenem elkövettek, amikor laktak földjükön bátorságosan és őket senki sem rettegtette.* /– K.J./ Mikor visszahozom őket a népek közül és egybegyűjtöm őket ellenségeik földjéről, akkor megszentelem magamat bennük sok nép szemeláttára. Akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenük, ki fogságra vittem őket a pogányok közé, *de* majd egybegyűjtöttem őket a földjükre és senkit közülük többé ott nem hagyok. És többé el nem rejtem orcámat tőlük, mert kiöntöm szellememet Izrael házára, ezt mondja az ÚR Isten.” „És félik napnyugattól fogva az ÚRnak nevét, és naptámadattól az Ő dicsőségét, amikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt /*amikor eljön az ellenség, mint egy vízözön, az ÚR szelleme* [az egész Evangéliumi korszakon keresztül – a szellemi Izrael keze által] *zászlót emel ellene* – K.J./ És eljő Sionnak [az Egyháznak, „Krisztus testének”] a Megváltó és azoknak, akik **Jákóbban** megtérnek a hamisságtól, szól az ÚR.” – Ézsaiás 59: 19, 20. Vesd össze: Róma 11: 25-32 -vel.

„Jó az ÚR, erősség a szorongatás idején, és Ő ismeri a benne bízókat.” Viszont, “ki állhat meg haragja előtt és ki bírhatná ki búsulásának tüzeit? ... Elpusztítja Ő [a gonoszságot]: nem lesz kétszer veszedelem.” – Náhum 1: 7, 6, 9.

Ekképpen, a Mindenható Isten nagy napjának viadala által az egész világ fel lesz készítve az új napra, és annak nagy, helyreállítási munkájára. Habár a korai órák a homálynak és sűrű sötétségnek órái, hála legyen Istennek az Ő áldott biztosítékáért, miszerint ez a pusztító munka „rövid” lesz, (Máté 24: 22) és rögtön utána az Igazság dicsőséges Napja elkezd ragyogni. A „föld [a jelenlegi, régi társadalmi rendszer] elmozdítottatik [ekképpen], mint a kaliba” (Ézsaiás 24: 19, 20), hogy megtisztíttassék a hely az Isten új építménye – az új ég és az új föld számára, melyben igazság lakozik. – 2 Péter 3: 13; Ézsaiás 65: 17

Míg az előzőek szedés alatt voltak, egy **N.Y. Tribune**-ben, 1897, június 26-án megjelent, épp evvel a kérdéssel *kapcsolatos* cikkekre lettünk figyelmesek. Oly nagy összhangban van “az Úr – most készülődő – nagy hadseregére” vonatkozó állításunkkal, hogy helyet hagytunk a következő kivonatnak:

**„A KORONA VAGY A NÉP? –AMI KÖZÖTT AZ EURÓPA NÉHÁNY
HADSEREGÉT FELKÉRHETIK, HOGY VÁLASSZON A
KÖZELJÖVŐBEN**

Nincs negyven éve annak, hogy a csapatok a király parancsainak engedelmeskedve, a nép ellen fordították fegyvereiket és lelőtték, meg szuronyra hánytak embereket, nőket és gyermekeket, míg a vér úgy folyt, mint a víz Berlin, Bécs és Európa több más fővárosában. Az nem holmi csavargó és útonálló csöcselék volt, amellyel a katonaság kellett elbánjon, hanem jómódú és nagyműveltségű polgárok – értelmiségiek, kereskedők, gyárosok, politikusok és törvényhozók, valóban mindazok az elemek, melyek az európaiak által ‘burzsoáziaként’ /*polgárságként*/ ismert réteget, a középosztályt képezik, akik megkísérelték megvédeni azokat a politikai jogait, melyeket a saját kormányzóik által elrendelt alkotmány értelmében ünnepélyesen megígértek nekik, viszont amit az utóbbiak nem voltak hajlandóak hatályba helyezni, míg nem követelte a nép.

AZ OLASZ FRONTRA KIVEZÉNYELTEK

Ha arra szólítanák fel manapság a csapatokat, hogy honfitársaikra lőjenek, az ‘Úr felkentje’ rendelkezésére, vajon ugyanazt az engedelmességet tanúsítanák-e? Ez egy olyan kérdés, ami jelenleg sokkal jobban leköti az Európa koronás fejeinek figyelmét, mint ahogy azt ennek az országnak népe hihetné; az elmúlt pár napon belül kellett nyilvánosság elé kerüljön az olasz parlamentnek előterjesztett határozati javaslaton keresztül, az a rendelkezés, hogy a hadsereg hivatalos megnevezésében ‘királyi’ helyett, ‘nemzeti’-ként szerepeljen. Azoknak érvei, akik támogatták e javaslatot, amit

végül a törvényhozásban többségi szavazattal rendelkező kormánypárt megdöntött, nem csak logikusak voltak, hanem ugyanakkor erőteljesek is és kizárt dolog, hogy ne érintse érzékenyen az olasz népet, ugyanúgy, mint más civilizált nemzetet, továbbá bizonyára erős okot szolgáltatott Umberto királynak, fivérének és nővérének, mint társuralkodóknak, az elmélkedésre.”

[A cikk kimutatja, hogy különleges kavarodás nélkül az angol hadsereg irányítása az elmúlt három éven belül átkerült a hadügyminiszter képviseletében a parlament hatókörébe, jóllehet előzőleg a hadsereg a koronának volt alárendelve azáltal, hogy egy királyi vérből származó, királynőt képviselő herceg volt a főparancsnoka. Úgy tűnik, hogy a királynő még egy jelentős ideig, természetesen, meg akarta tartani felségjogának ezt az utolsó oszlopát, de eredménytelenül. Franciaországban, hasonlóan, a népnek a hadsereg fölötti ellenőrzésének követelése abban a tényben mutatkozott meg, hogy egy tábornok főparancsnoki kinevezését elutasították és az ellenőrzést egy olyan leváltható hadügyminiszternek adták át, aki a nép szavazata által hatalomra került pártnak képviselője. A cikk folytatja:]

NÉMETORSZÁGBAN KÜSZÖBÖN ÁLL EGY VISZÁLY

Olaszországban már nem tartottak egy ilyen jellegű konfliktustól, de tagadhatatlan, hogy egy ilyen természetű dolog érzékelhető Németországban és főleg Poroszországban, ahol a nép és a császár naponként egyre jobban eltávolodnak egymástól. Az, hogy Vilmos császár valami efféle küzdelmet előre megérzett, nyilvánvaló minden utóbbi kijelentéséből, bármikor alkalma van a hadseregéhez szólni. Figyelemre méltó, ami a múlt heten, Bielefeld-en *hangzott el*; a kedvelt témája a katona azon kötelessége, hogy az élete árán is kész kell legyen megvédeni az ő császárat és annak trónját, nem annyira a külső ellenségtől, mint amennyire a birodalom és a császárság határain belüli ellenféltől. Az újoncok eskütétele szertartásának elnöklésén, soha sem mulasztotta el

emlékeztetni őket, hogy a legfőbb feladatuk az ő megvédése, semmint azon népé, amelyik fizeti őket. Soha sem fáradt bele abba, hogy terjengősen beszéljen arról, amit ő a ‘király posztójának’ nevezet, azaz az egyenruháról, amit ő, mint sok más uralkodó, nem az állam és nem is a nemzet, hanem a császár egyenruhájának hajlandó tekinteni, akihez a viselőjét különös hűségi kötelezettség köti, királyhűség és vak, feltétlen engedelmesség. Azt sem szabad elfelejteni, hogy minden esetben, a civilek és a katonák közötti, bármilyen természetű vitában a császár az utóbbiakat támogatja, még akkor is, ha azokról kitűnik, hogy ők voltak a támadók. Tulajdonképpen odáig fajul, hogy vagy felmenti, vagy pénzzel megválthatóvá teszi az amúgy is, mindig enyhe ítéleteket, melyeket olyan tisztekre mértek, akik ittás állapotban súlyosan megsebesítettek, néhány esetben pedig megöltek fegyvertelen, ártalmatlan civileket.

A NÉMET HADSEREG ÁLLÁSPONTJA

Mi lesz a hadsereg álláspontja, ha le fog zajlani a királyság és a nép közötti, várt küzdelem? Az udvarban és a berlini hivatalos körökben azt hiszik, hogy a császár támaszkodhat a csapataira, de ezt a véleményt maga a nép semmiképpen nem osztja, még a napjaink vezető német politikusai sem. A hadsereg közkatonaságát többé nem képezik, mint régen, írni és olvasni, sőt maguktól gondolkodni sem képes parasztok, hanem gondolkodó, jól képzett férfiak, akiket az iskolában kioktattak, hogy melyek azok a jogok és alkotmányos kiváltságok, melyekért a nagyapáik és az apáik hiába küzdöttek. Elegendő történelmet is ismernek ahhoz, hogy értékeljék azt a tényt, hogy a korona és a nép közötti minden küzdelem az utóbbi győzelmével végződik.”

